

[Hagen Hagensen.]

ikke var med i septemberforliget, for havde vi været det, havde vi ikke stået og drøftet tingene, som vi gør det i dag. Jeg er enig med økonomiministeren i, at det gælder om, at vi skal afskaffe arbejdsledigheden. Det var netop det, vi ville. Vi mente, at vejen dertil var skattelettelser og hjælp til at sætte erhvervslivet i gang, noget, som jeg også synes at ministeren i sine bemærkninger var inde på, og jeg forstår godt, at ministeren dybt beklager, at det ikke blev den linje, der var vor dengang, og som havde været vor betingelse for at komme med i septemberforliget, der kom til at slå igennem.

Og så sagde hr. Christophersen her lige før, at det skulle være således, at mit parti ikke havde kræfter til at leve op til at være et ansvarligt parti i dette ting. Det tror jeg hr. Christophersen siger udelukkende af den grund, at han egentlig nu ikke er særlig godt tilfreds med det septemberforlig, man indgik. Hvis vi havde været med, hvis vore betingelser havde været dem, der skulle have klaret tingene igennem, havde det nok givet anledning til mindre bekymring nu.

Med de bemærkninger, jeg har gjort, har jeg egentlig også svaret på de direkte spørgsmål, som hr. Honoré før stillede til os, om vi ikke ville være med til at udbetale lovlige arbejdsløshedsunderstøttelser, og om vi ikke ville være med til at udbetale de lønninger m. v., der fulgte af prisstigninger. Jo, alt vil vi stå ved, men vi accepterer ikke det grundlag, der er lagt for disse skøn. Det må dog være således, at man kan komme igennem, uden at det kommer så vidt, at vi skal regne med en så stor ledighed og så megen dyrtidsstigning, netop de tanker, vi er gået ind for gennem vores linje.

Poul Schlüter (KF):

Jeg skal ikke omtale alle de dagsordensforslag, der er stillet, for så ville jeg jo omgående have brugt min taletid. Kun to af dem kommenterer jeg. Fremskridtspartiets er ikke helt uden fornuft, men på den anden side er det for lidt sandt, for det siger, at der i folketinget er et flertal imod regeringens udgiftspolitik, og det er der jo vitterlig ikke. Forleden stemte vi om et hundredtal af ændringsforslag, så var det afgjort, og i eftermiddag skal vi stemme om det samlede lovforslag, og det vil der formentlig være et

flertal for. Derfor mener jeg ikke, det giver logik at stemme for fremskridtspartiets dagsordensforslag.

Hr. Brusvangs vil vi stemme for.

Hr. Christophersen beklagede, at det konservative folkeparti for første gang i mange år ikke kan stemme for finanslovforslaget. Det beklager også vi. Når hr. Christophersen siger, at det nok er, fordi vi har for få kræfter, er det en forkert karakteristik. Det er efter moden overvejelse, vi har besluttet vort standpunkt. Vi vil ikke spørre — det kan vi jo heller ikke — regeringen vejen til vedtagelse af dens udgiftslov, men vi vil ved at undlade at stemme udtrykkelig gøre det klart, at vi ikke ønsker at påtage os et medansvar for en politik, vi anser for aldeles forfejlet.

Hr. Kjeld Olesen sagde her i anden omgang, at han anså det for nødvendigt med en ny folketingstilkendegivelse i Christianiaspørgsmålet for at undgå risikoen for rigsretssag mod forsvarministeren. Det var den eneste begrundelse, han anvendte. Men det kan jo ikke holde, for hvis forsvarsministeren blot begærer en fogedforretning senest den 1. april, er der intet problem i den sammenhæng. Sagligt og juridisk er hr. Kjeld Olesens dagsorden inderligt overflødig, men den betyder en principiell omstødelse af den beslutning, folketinget traf den 10. april i fjor.

Jeg tror, det var fru Birte Weiss, som heroppe fra talerstolen fik illustreret, hvorfor den dagsorden skal stilles. Den skal stilles for at slå bro over uenighed i socialdemokratiet, og det er da en ærlig sag, men så kan man jo bare sige det. Fru Birte Weiss vil stemme for dagsordenen, fordi der ingen truende datoer er i den. Ja, netop! Og så siger fru Birte Weiss, at Christianias beboere har haft folketingets velsignelse til at være, hvor de er. Det kender jeg ikke noget til. En sådan velsignelse er aldrig fremsat her i folketinget. Folketinget har bøjet sig for, at de bor der til den 1. april, men det er noget andet.

Finansministeren havde ikke megen respekt for det konservative folkepartis spareforslag, og det er vel også for meget at forlange. Det, vi er uenige om, er først og fremmest spareviljen. Uenigheden drejer sig jo ikke alene om vort ændringsforslag, men også om de mange, mange tilfælde, hvor det konservative folkeparti har stemt imod re-